

INFO

V neděli 15. června zveme na SVATOTROJICKOU POUŤ.

Nebude večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily.

V neděli 22. června Slavnost Těla a krve Páně.

Slavnostní mše svatá s průvodem na náměstí Míru v 9.00 hod. v kostele kapucínů (nám. Míru).
Večerní mše sv. v 18.00 v kostele sv. Ludmily.

Ostatní mše nebudou.

V neděli 29. června Slavnost sv. Petra a Pavla. Poutní mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru) v 9.30.

KOSTEL SV. JANA NEPOMUCKÉHO ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2014

08.06. - neděle v 15.00

(Svatodušní Svátky)

05.07. - sobota v 15.00

(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

10.08. - neděle v 15.00

(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)

21.09. - neděle v 15.00

(slavnost zjevení Panny Marie v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Eucharistie sytí putující církve

Církev žije z eucharistie. Tato pravda nevyjadřuje pouze každodenní zkušenost víry, ale v souhrnu v sobě uchovává jádro tajemství církve. Ta pak v rozmanitých formách s radostí zakouší, jak se stále naplňuje příslib: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20); v posvátné eucharistii se však raduje z této přítomnosti s jedinečnou intenzitou, neboť chléb a víno se proměňují v tělo a krev Pána. Když o Letnicích církve, lid nové smlouvy, začala své putování k nebeské vlasti, Nejsvětější svátost nadále pravidelně doprovázela její dny a naplňovala je důvěryplnou nadějí.

II. vatikánský koncil právem prohlásil, že eucharistická oběť je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“. „Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem Svatým oživované a oživující, dává lidem život“. Proto církev stále upírá svůj pohled na Pána ve Svátosti oltářní, v níž odhaluje plné vyjádření jeho nesmírné lásky.

Během Jubilejního roku 2000 mi bylo dáno slavit eucharistii v jeruzalémském Večeřadle, tam, kde ji podle tradice poprvé slavil sám Kristus. Večeřadlo je místem ustanovení Nejsvětější svátosti. ... Jsem vděčný Pánu Ježíši, že mi dopřál opakovat na tomtéž místě, v poslušnosti k jeho příkazu „To konejte na mou památku“ (Lk 22,19), slova, která on pronesl před dvěma tisíci lety.

Kristus nám skrze přijímání svého těla a krve předává také svého Ducha. Sv. Efrém píše: „Nazval chléb svým tělem, naplnil ho sebou samým a svým Duchem. (...) A ten, kdo ho jí s vírou, pojídá Oheň a Ducha. (...) Vezměte a jezte z toho všichni, a jezte s ním Ducha Svatého. Vždyť je to skutečně mé tělo a ten, kdo je jí, bude žít navěky“. Církev v eucharistické epiklesi prosí o tento božský Dar, původce každého dalšího daru. V Božské liturgii sv. Jana Zlatoústého například stojí: „Vzýváme tě, prosíme tě a naléháme: pošli svého Svatého Ducha na nás na všechny a na tyto dary, (...) aby pro ty, kteří se na nich budou podílet, byly očištěním duše, odpuštěním hříchů a sdílením Ducha Svatého“. A v Římském misálu celebrant naléhavě žádá: „A nás všechny, kdo přijímáme jeho tělo a krev, naplň jeho Svatým Duchem, ať jsme jedno tělo a jedna duše v Kristu, našem Pánu“. Tak v nás Kristus darem svého těla a své krve rozmnožuje dar svého Ducha, vylitého již při křtu a daného jako „pečeť“ ve svátosti biřmování.

Aklamace, kterou lid pronáší po proměňování, končí odkazem na eschatologické napětí, jež dává eucharistické slavnosti její charakteristický ráz (srov. 1 Kor 11,26): „Na tvůj příchod čekáme“. Eucharistie je směřování k cíli, předchůf plné radosti příslibené Kristem (srov. Jan 15,11); v jistém smyslu je předjímáním ráje, „zárukou budoucí slávy“. V eucharistii všechno vyjadřuje důvěryplné očekávání, že „se splní blažená naděje a přijde náš Spasitel Ježíš Kristus“. Ten, kdo se živí Kristem v eucharistii, nemusí čekat na věčný život až po smrti: má jej už na zemi jako prvotinu budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti. V eucharistii totiž dostáváme také záruku tělesného vzkříšení na konci světa: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54). Tato záruka budoucího vzkříšení pochází ze skutečnosti, že tělo Syna člověka dané za pokrm je jeho tělo vzkříšené a oslavené. S eucharistií takřka přijímáme „tajemství“ vzkříšení. Proto sv. Ignác z Antiochie právem označil eucharistický chléb za „lék nesmrtnosti, protijed proti smrti“.

ECCLESIA DE EUCHARISTIA, sv. Jan Pavel II.

SV. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
VELIKONOCE - ČERVEN 2014

Nanebevstoupení a Svatodušní svátky jsou dva křesťanské svátky, následující po Velikonocích - první za čtyřicet a druhý za padesát dní. Jsou to svátky na památku událostí, které prožili první křesťané.

Nanebevstoupení je posledním zjevením vzkříšeného Krista - potom, co se zpřítomnil svým učedníkům, jim sdělil, že napříště již nebude viditelný a vzdálil se, stoupaje k nebi (odtud název „Nanebevstoupení“). Svatodušní svátky (letnice) jsou shromáždění, při němž první křesťané dostávají Kristova Ducha a uvědomují si, že jsou jeho církví - obnovuje se jejich naděje. Skrze Nanebevstoupení a letnice je možno pochopit celý význam Kristova vzkříšení - není již sice viditelný, ale zůstává spojen s námi a dává nám svého Ducha, své světlo a sílu od Boha.

Jaký je význam Nanebevstoupení?

Draží bratři a sestry, v Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po Jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce? Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začneme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svatý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“ (Lk 9,51). Během „výstupu“ do svatého města, kde se uskuteční jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky. Katechismus katolické církve praví, že „vzdvížení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení při nanebevstoupení“ (662). Také nám musí být v našem křesťanském životě jasné, že vstup do Boží slávy vyžaduje každodenní věrnost Jeho vůli, i když si žádá oběť, někdy změnu našich plánů. Ježíšovo Nanebevstoupení se uskutečnilo konkrétně na Olivové hoře, nedaleko místa, kam se utekl k modlitbě před svým utrpením, aby se hluboce spojil s Otcem. Znovu tak vidíme, že modlitba nám dává milost žít ve věrnosti Božímu plánu.

Lukáš na nám konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“ (24,50-53). Tak praví svatý Lukáš. Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

požehnání a učedníci zajisté vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklání hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá (srov. Žid 9,24). Jak tvrdí svatý Jan ve svém prvním listu (srov. 2,1-2), On je náš přimlůvce. Je ale krásné to slyšet! Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Draží bratři a sestry, takovéhoho advokáta máme, nemějme strach, jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je našim advokátem, vždycky nás hájí. Nezapomínejte na to. Ježíšovo Nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se Jím vést, máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přimlůvce.

Druhý bod: svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už neuvidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich očím, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu církve. Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníkům, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu (srov. Sk 1,9-10). Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vybídlí, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytili svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak Jej viděli odcházet do nebe (srov. Sk 1,10-11). Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od Něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v každodenním životě: rozjímat a jednat, ora et labora učí svatý Benedikt. Obojí je nezbytné v našem životě křesťanů.

Draží bratři a sestry, Nanebevstoupení neindikuje Ježíšovu absenci, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa jako před Nanebevstoupením. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a času, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, v svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přinášejí světu vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe je naším přimlůvcem.

Papež František

Duch nás přivádí do Božího života

Nyní jdu k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: ‘Kam jdeš?’ Spíše je vaše srdce plné zármutku, že jsem vám to pověděl. Ale já vám říkám pravdu: Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přimlůvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. A on, až přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu.

Ze hříchu: že ve mne nevěří; ze spravedlnosti: že odcházím k Otci a už mě neuvidíte; ze soudu: že vládce tohoto světa je už odsouzen.

Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Jan 16,5-14

Ježíš mluví o svém rozloučení, že odejde, a říká učedníkům, že z této tajemné události, kdy se zdá, že Ježíš svou smrtí opouští svět a odchází k Otci, oni nechápou nic jiného než to, že Pán se vzdálí, že tu zůstane prázdno, že už tu nebude tak, jak tu dosud byl. Pouhé vzdálení a odloučení. Proto že je srdce učedníků smutné. Nečiníme ale i my stále znovu tuto zkušenost rozloučení, že nás opouští někdo nebo něco, co je nám drahé, že opouštíme sami sebe? Naše srdce je smutné, upadá do nebezpečí smutku tohoto světa, který nemá naději, do usmrcujícího, mrtvého smutku. „Vaše srdce je plné zármutku, že jsem vám to pověděl,“ říká Ježíš. Toto jim příliš nevytýká, ale vytýká jim, že se ho neptají: „Kam jdeš?“ Že se ho neptají na pravou podstatu tohoto odchodu. Vždyť je to, říká Ježíš učedníkům, je to odchod, který je příchodem k Otci a bytím v samém Duchu svatém. Není to tak, že bychom si to měli ze zcela vnějšího pohledu představit nějak tak, jako že Ježíš odchází, ale pak říká jenom jaksi pro útěchu: No dobrá, já vám tedy pošlu svatého Ducha. Přirozeně ho poslal. Ale toto místo můžeme pochopit jen tehdy, když tušíme - alespoň ve víře -, že, podle uvedených slov Pána, tento jeho odchod je v zásadě příchodem Božího Ducha. Můžeme říci: Neexistuje na světě ani v srdcích žádné prázdné místo, žádné vakuum. A tam, kde se rozloučením, smrtí, zřeknutím se a zdánlivou prázdnotou skutečně uvolní prostor, tam, kde tato prázdnota, která nemůže trvale zůstat, není zaplněna světem, horečnou činností, prázdným hlukem nebo ubíjejícím smutkem světa, tam je Bůh. Tam, kde je Bůh takto v srdci, nazýváme ho - protože je nám otevřen z plnosti božství, z milosrdenství Otce a je poslán jako Duch Syna - Duchem svatým. Když nám Ježíš odejme svou zdánlivě hmatatelnou přítomnost, kterou pokládáme pošetile za jedinou platnou přítomnost, když nám odejme útěchu toho, co je vyslovitelné, hmatatelné, viditelné a vlastnitelné, potom - když v něho věříme - Ježíš přichází v Duchu svatém. Proto říká: „Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přimlůvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu k vám Ducha.“

Tento Duch však nemůže přijít do srdcí, která se nechtějí otevřít této zdánlivě bezejmenné prázdnotě, naplněné Božím Duchem, do srdcí, která nevěří, která jsou „světem“ ve smyslu zde míněném. Na tom, co se pak přihodí, se opět stane patrnou vláda Ducha, jako by v doplňku, v negativním otisku. Až přijde, říká Ježíš, přivede svět k vědomí, že existuje hřích, spravedlnost a soud. Jak to Duch činí? V tomto hříšném smutku člověk v zásadě zpozoruje, i když proti tomu protestuje, že nežije v pravdě a spravedlnosti, ale ve hříchu. Uvědomí si svou vinu, neboť nevěří v Ježíše, darovaného v Duchu. Cítí v této zoufalé prázdnotě, že kdosi přišel a že to je zjevně skutečná spravedlnost, že přišel tam, kde má člověk i při lásce ke světu odvahu svět přesahovat, kde má odvahu se otevřít nevyslovitelnému, tam, kde člověk věří, že má, i když zdánlivě ztrácí, že vítězí, i když právě na této Kristově cestě je zdánlivě přemožen. Tak je v prázdnotě, která je smrtelná, neboť ji nevyplňuje Duch Boží, usvědčen svět z toho, že jediná spravedlnost spočívá ve vyslovení souhlasu s tím, že Syn jde k Otci a že ho člověk už nevidí a že je člověk jen tehdy ve spravedlnosti, když tuto skutečnost přijme. A v temnotě, která se nechce nechat osvítit oním bezejmenným světlem, je kníže tohoto světa již odsouzen. Toto odsouzení pak spočívá v tom, že člověk, který se v důvěřující víře neodevzdá, se už sám v této smrtelné prázdnotě a zoufalé temnotě odsoudil. Ale, říká Ježíš, u vás, mých učedníků, je to přece jinak, zde v tomto zdánlivě tak temném zakoušení přichází Duch stále znovu a stále nově. To, co chtěl Ježíš říci, ale co ve své smysly vnímatelné přítomnosti vlastně vůbec sdělit nemohl, totiž tajemství své smrti, která je životem, tajemství naší smrti, která je věčným životem, to nám říká tím, že už nám zdánlivě nic neříká. Praví o tom: „Měl bych vám

ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy“, tedy já, který odcházím, přijdu s nekonečností mně vlastní a uvedu vás - kam? ne jen do té či oné částečné pravdy, ale - do celé pravdy. Neboť tento Duch nevyslovuje jenom něco, ale mne jako toho, který jsem vstoupil s vaším osudem do nekonečnosti mého Otce. Mluví to, co slyší, vposledku to, čím je, věčnou moudrostí samého Boha, která se vchází do mlčení a zakoušení kříže, do zakoušení naší vlastní omezenosti. Duch „nebude mluvit sám ze sebe,“ říká Ježíš, „ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít“ - totiž samého Boha. „On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí.“

Jdeme stále vstříc Ježíšovu nanebevstoupení a zdá se nám, že je to rozloučení, tento Ježíšův osud se stále uskutečňuje v našem vlastním životě. Jen na to pohlížejme správně, my lidé, kteří sami putujeme k rozloučení. A vždycky je to tak, že když věříme a to, co zakoušíme, bereme jako osud Ježíše a jeho učedníka, tak vždy přichází věčný Duch Boží se svým životem, se svou spravlností, s veškerou pravdou a přivádí nás do Božího věčného života a světa.

Karl Rahner

Dary Ducha svatého

Moudrost a rozum

- dar pravého poznání sebe a svých darů; moudrost, jak správně poznat své dary a schopnosti
- dar rozlišování (povolání v církvi i ve světě; Boží vůle)
- dar správně uspořádat čas (na modlitbu, Písmo, rodinu, přátele)
- dar čist Boží slovo
- dar moudrosti k vedení rodiny, společenství

Rada a síla

- dar prorocství
- dar hlásání Božího Slova
- dar povzbuzujícího slova
- dar citlivého napominání
- dar oslovit nevěřící a hledající
- dar síly k plnění svého poslání (doma, v práci, ve společenství)
- dar síly ke službě potřebným

Poznání a bázeň Boží

- dar hlubšího poznání Boha Otce, Ježíše Krista, Ducha Svatého
- dar hlubšího poznání Božího Slova
- dar pravé bázně Boží a osvobození od strachu z Boha

Zbožnost

- dar hlubší modlitby
- dar soucitné přimlůvné modlitby
- dar jazyků
- dar výkladu